

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXIV. ročník

číslo 6/červen 2018

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

- Neděle** 9.30 bohoslužby
(1. neděli v měsíci rodinné, 3. neděli sv. Večere Páně)
14.00 bohoslužby „Společenství Kristovo“
17.00 Křesťané evangelické víry (v ukrajinštině)
- Úterý** 7.30 modlitební setkání
8.00 společné čtení (L. Rejchrt: Na úpatí hory)
- Středa** 18.00 biblická hodina
- Čtvrtek** 18.30 mládež
- Pátek** 15.30 dorost
- Sobota** 12–18 společenství EXIT – pomoc lidem bez domova
(1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE

na předposlední straně časopisu

Obsah

Vítejte	2	Dopis od Ing. Pospíšila	19
Ze sborového života	3	70 let Braníku – Poděkování	20
z květnového staršovstva		Zápis ze schůze staršovstva	20
pozvánky a program		(11. 4. 1948)	
ParaBible	3	Setkání zrakově postižených	22
<i>Na začátku byla Myšlenka...</i>		Stalo se	23
Nový život zakotvený v Božím slově ..	5	jedna radostná a dvě smutné	
biblická povzbuzení a utvrzení		události + přetisk článku Proč	
do života v nové identitě		nás někteří opouštějí?	
Oslava 70 let našeho kostela		Dětem malým i velkým	26
První léta branického kostela	4	25. května 2018 Noc kostelů	26
Timoteus Pokorný	10	Dvě stovky spokojených	
Vzpomínky bývalého kurátora ..	10	návštěvníků!	
Sedmdesátiletý a plný mladistvé		Kontaktní informace	27
energie	17	Tiráž	27
Poděkování za oslavu 70. výročí			
otevření branického			
dřevěného kostelíka	18		

ZE SBOROVÉHO ŽIVOTA

Z KVĚTNOVÉHO STARŠOVSTVA

Staršovstvo se sešlo v pondělí 14. 5. na své 787. schůzi.

Přítomni: Bedrník, Drápalová, Dus, Holý, Kolář, Pechar, Procházková, Slabý, Stralczynská, Zvánovcová, Borovská, Thomsonová, host Žilková. Biblický úvod připravil Jan Amos Dus (List Judův, verš 9).

Miriam Žilková mluvila o práci v nedělní škole, kterou koordinuje už 17 let. Dochází k výměně učitelek a učitelů, je to práce radostná i náročná. Staršovstvo oceňuje tuto službu.

Staršovstvo pozitivně hodnotilo slavnost k 70. výročí zahájení bohoslužeb v našem kostele.

Projednávalo další akce, zejména Noc kostelů v pátek 25. 5.

Staršovstvo doporučilo členku našeho sboru Elišku Havelkovou na vikariát.

Od října 2018 bude v našem sboru působit jako vikář Michael Pfann.

POZVÁNKY A PROGRAM

- 10. 6. bohoslužby, J. F. Pechar; křest Filipa Žilky, Adama Pince a Eliáše Havleny
- 17. 6. bohoslužby, J. F. Pechar; křest Vladimíra Košárka; Večeře Páně
- 20. 6. (středa) v 19 hodin koncert Rudolfa Měřinského a Heleny Strížkové
- 24. 6. bohoslužby, Jan A. Dus

PARABIBLE

Jan 1,1-18

Na začátku byla Myšlenka a tu Myšlenku měl sám Bůh a ta Myšlenka byla Bůh; Bůh ji měl vždycky, od věků.

Tou Myšlenkou všechno začalo a bez ní nezačalo vůbec nic. Ona je Jiskrou všeho života a Světlem na konci všech tunelů. A to Světlo dosud svítí v tmách a žádná tma ho nezdolá.

To Světlo, co září v očích malých dětí, jednoho dne přišlo mezi nás. Ta Myšlenka se stala skutečností: přistěhovala se k nám do města a my jsme spatřili, jak je nádherná, jakou nevýslovnou krásu má od Boha: jak je laskavá a důvěrná!

Stala se člověkem, jedním z nás, přítelem po našem boku, který nám zas a zas a stále znovu šeptá do ucha: Mám tě rád!

Náboženství je totiž opium lidstva a kdekdo říká, Věřte, bude líp. Ježíš je ale úplně jiná liga: Nepřišel se slogany ani s recepty – prostě jen ukázal, jak vypadá...
Bůh.

parapřeklad Saša Flek

více na www.facebook.com/ParaBible

OSLAVA 70 LET NAŠEHO KOSTELA

První léta branického kostela

Milé sestry, milí bratři, vážení hosté,

vítám vás v našem domu – Domu Páně, který byl slavnostně otevřen 9. 5. 1948, před neuvěřitelnými 70 lety. Ráda bych vás velmi rychle provedla prvními roky existence kostela pohledem holky, která to vše prožívala a mnoho věcí si později doplnila.

Za 70 let jsme prošli několika politickými a hospodářskými změnami, které se odrazily i na chodu našeho sboru. Za prvé to byla doba přidělového lístkového systému, přihlašovací povinnosti a k tomu navazující zákaz shromažďování. Přes všechny tyto těžkosti a překážky můžeme s radostí konstatovat, že sbor vždy obstál, byl živým společenstvím a jsem přesvědčena, že bude i nadále fungovat jako duchovní a lidské centrum nás – vás všech.

Při pohledu na historii mi vytanulo na mysli Podobenství o dvou stavitelích z Matouše 7,24–25. Náš kostel, sbor, odolal všem negativním vlivům, neboť měl základy na skále.

Samotný sbor pro Braník a Hodkovičky se sídlem v Braníku byl povolen 1. 9. 1946 s činností v provizorních, pronajatých prostorách. Touha po vlastním zázemí vedla členy k projektu kostela – zatím provizorního, dřevěného s životností 5 let.

Architektonický návrh vypracoval Ing. Pavel Bareš, stavbu realizovala firma Houdek za pomoci 1 682 brigádnických hodin odpracovaných členy sboru.

Zvyšování nákladů bylo již tehdy. Ze základní ceny 100 000 Kč na stavbu se postupně cena zvyšovala na 170 000 Kč a zastavila se na 666 000 Kč včetně vybavení – za podmínky, že kostel se bude užívat 10 let.

A tak každý, kdo slyší tato slova a plní je, bude podoben rozváznému muži, který postavil svůj dům na skále. Tu spadl přival, přihnaly se vody, zvedla se vichřice, a vrhly se na ten dům, ale nepadl, neboť měl základy na skále.

(Matouš 7, 24 - 25)

návrh: Ing. Pavel Bareš
realizátor: firma Houdek
náklady: 100 000 Kč
navýšené: 170 000 Kč
s vybavením: 300 000 Kč
konečný rozpočet: 666 000 Kč

1682 brigádnických hodin

1948

Myslibořice

Vikář Zdeněk Jokl
v srpnu odjel do Kanady

9. 5. 1948

9. 5. slavnostní otevření kostela
23. 5. první sborové shromáždění
30. 5. první konfirmace - 13
dětský ozdravný pobyt v Myslibořicích
rozdělení šatstva z UNRRA
podomní sbírka na stavbu kostela

počet členů: 746
účasť na bohoslužbách: 83
nedělní škola: 35
mládež: 12
náboženství: 114
vánoční nadílka pro 60 dětí

9. 5. 1948, krátce po „Únoru“, se uskutečnilo slavnostní otevření kostela synodním seniorem Dr. Josefem Křenkem za účasti více než 500 účastníků.

Ale již 18. 6. bylo staršovstvo informováno o státní kontrole církví, zestátnění církevního majetku a omezení vyučování náboženství.

Přes všechna tato opatření začal relativně bohatý život v našem sboru. Teprve teď se hluboce skláním před našimi rodiči, především maminkami, které v přídělové době byly schopny připravit dárky – pečivo na vánoční nadílku, organizovat Křesťanskou službu, přiložit pomocnou ruku tam, kde to bylo třeba. Nemluvě o bratru faráři.

Sborový život se napojil na celocírkevní. Vikář Zdeněk Jokl zorganizoval dětský ozdravný pobyt v Myslibořicích, kde naše maminka vařila a já děsně zlobila. Došlo k rozdělení šatstva z pomoci UNRRA. Zorganizovalo se šití prádla pro potřebné děti z nedělní školy. Uskutečnila se podomní sbírka na finanční pomoc kostelu.

Bohoslužby vedl vikář Jokl, který v srpnu odjel na studijní pobyt do Kanady. Vypomáhal mu bratr Hána.

V roce 1949 společenství vedl vikář Harych. Paradoxy začínaly. Členové sboru, kteří byli zároveň i členy KSČ, žádali o uznání brigádnických hodin, které odpracovali na stavbě kostela. Staršovstvo muselo poslat zprávu o počtu úderníků v branickém kolektivu.

Prapůvodce sborové dovolené můžeme nazvat pobyt v Bílém potoce, kde excelovala rodina Bískova se sestrou Jurenovou. Dát dohromady všechny děti, zvířectvo a dospělé, byl někdy nadlidský úkol.

První harmonium se zakoupilo v roce 1950 za 50 000 Kč. Původně byla sbírka určena na varhany.

1949

Nedělní škola u Hájkova pomníku na Závisti

1 .1. vikář Harych
uznání brig. hodin členům KSČ
10 dětí odjelo do kolonie
bazar s kult. programem

Polední kameny

Bílý potok

1950

M. Jurenová, Tomáš Bísek

zvláštní fond na koupi varhan
zakoupeno harmonium 50 000 Kč
návrh na volbu T. Pokorného
zpráva o počtu úderníků ve sboru

Prvním branickým farářem byl zvolen Timoteus Pokorný z Olomouce a 27. 1. 1952 měl první kázání v Braníku. Na harmonium ho doprovázela Hana Burjánková, která u pedálů vydržela více než 50 let.

A přicházely první příkazy a zákazy – předložení kandidátky staršovstva na ONV, zákaz bazaru. Náboženství se mohly zúčastnit jen přihlášené děti.

Rok 1953 byl zlomový a nebyl poslední. Měnová reforma otrásla rozpočty většiny rodin, ale i sboru. Náboženství bylo vyloučeno z učebních osnov. Pozitivní bylo zrušení lístkového systému a přechod na volný obchod. Uskutečnila se legendární lesní brigáda na Jizerce a ke sboru byla přifařena část Podolí; tím pádem se počet členů zvýšil o 179 duší.

1951

Radka Konečná

otázka ordinace žen
Radka Konečná vedoucí
mládeže
provizorní byt pro faráře
16. 12. Timoteus Pokorný byl
zvolen prvním branickým
farařem

Timoteus Pokorný,
první branický farář

1952

27. 1. první kázání T. Pokorného
Hana Burjánková hrála na
harmonium
2. 3. instalace faráře
T. Pokorného
kandidátka nového staršovstva
byla dána ke schválení ONV
zákaz dobročinného bazaru
náboženství jen pro přihlášené
děti

Kritickým rokem s katastrofálním nedostatkem peněz byl rok 1954. Peníze chyběly úplně na všechno. Opět beznadějná situace a přece naděje – lesní brigáda v Herlíkovicích. Rodiče věnovali svých jediných 14 dní volna na brigádu v lese, kde těžce pracovali při těžbě dřeva, likvidaci kůrovce nebo při výsadbách mladých stromků v zanedbaných porostech. Díky heslu „více práce republice“ se sešla neskutečná společnost často celých rodin při práci, tajném pozastavení nad Bibli a společnými večery s programem. Krásné bylo, když se podařilo v polední pauze sejít se nad Slovem Páně v tom nejkrásnějším přírodním kostele pod Boží oblohou.

Zde jsem se poprvé setkala s Malým princem, který se v podvečer nahlas četl u mládeže. Byla jsem jím tak okouzlena, že jsem si ho celého ručně přepsala,

1. 6. byl po 14 letech ukončen
přídělový lístkový systém

1953

Konfirmace 16 dětí

měnová reforma - běžný účet 5 : 1, hotovost 50 : 1
v srpnu byl téměř zastaven salár
lesní brigáda mládeže na Jizerce
náboženství není ve školních osnovách
1. 9. přifaření části Podolí k Braníku
přírůstek 179 duší

protože v té době nejen, že nebyl k dostání, ale byl zakázán. A švýcarskou lidovou píseň, kterou přinesl bratr farář Miřejovský – Tré compagnons savan zouga, savan zouga la clarinette, cla- cla- cla- clarinette, quand nous y sommes – jsme zpívali ještě mnoho dalších let.

Od prvního roku existence kostela se konala dětská vánoční pásma a nadílka. V prvním roce se připravilo 60 balíčků pro děti jak hrajících, tak všech ostatních v kostele. Pásmo se pomalu měnilo na hru stále složitější.

Konfirmace byla pro mne zlomovou událostí. Měla jsem pocit důležitosti, něčeho důležitého a posvátného. První Večere Páně, to bylo neopakovatelné a takový pocit jsem již nikdy nezažila.

Pomalou přicházelo pro sbor období „temna“. Výjimkou byl seniorátní den mládeže, který vedl Karel Trusina, pozdější spoluautor překladu Bible, úpravy písní, ale v té době „slavný autor“ nesmrtelné hry Romeo a Julie. Ve stejném roce

Kritický rok 1954

Hana Svatoňová a její "děti"

Před jídelnou

kritický nedostatek financí - sbor byl ve finanční tísní
urgence zaplacení saláru
nebyly peníze na údržbu
dlužilo se za repartice
nezaplacen stavební dluh

Lesní brigáda Herlíkovice
vedoucí Josef Svatoň
správci manželé Rozoví
farář Dr. Eugen Zelený
farář Miřejovský

"Děčkárna"

lesní brigádu v Josefově vedl Dus starší (dědeček Jana Amose Dusa) a Dittrich starší.

Klesla návštěvnost bohoslužeb. Velký problém nastal s funkcí kurátora, který musel být odsouhlasen a nahlášen na ONV. Musela se přenechat část pozemku ONV na sklady. Hrozila výpověď z pozemku pod kostelem, nebyl povolen letní tábor SEK, který se několik let brigádnicky budoval jako církevní základna s kompletním vybavením společenským, sportovním, hygienickým...

Ani další roky se neobešly bez zákazů a příkazů. Seznam staršovstva se musel předkládat církevnímu tajemníkovi. Pořádání společenských akcí dospělých, mládeže a nedělní školy bylo zakázáno. Nebyla schválena výroční zpráva ÚNV. Pro malou účast dětí se vánočního programu poprvé zúčastnili i konfirmandi. Počet účastníků na bohoslužbách klesl na 44. Dokonce na Vánoce se sešlo pouze 42 bratří a sester. Aby nebyl konec špatným zprávám, tak prorezavělo vodovodní potrubí a voda byla na několik let uzavřena a chodilo se pro ni do Vltavy nebo někdy do sousedního domku.

Od roku 1965 mládež vedl student teologie Tomáš Bísek.

Po chmurných letech se začínalo vyjasňovat a stoupala naděje na lepší časy. Došlo k dialogu mezi křesťany a marxisty, zvýšila se účast na bohoslužbách i v nedělní škole. Zaváděly se ale pracovní neděle a tak se začalo uvažovat o přesunu bohoslužeb na všední den. Byl ustaven evangelický skautský oddíl, uskutečnily se první ekumenické bohoslužby. Konalo se první celocírkevní shromáždění na počest 50 let od spojení evangelických církví za účasti 6 000 věřících. Zlepšil se vztah mezi státem a církví. Lidé se pomalu vraceli do sboru. Milada Vávrová poprvé vytvořila adventní věnec a zavěsila ho nad Stůl Páně.

Někdy naděje dostávala rychle na frak. Sotva jsme se nadechli, už další pohroma byla nad námi. V roce 1969 se uskutečnil mimořádný konvent pražského seniorátu, protože řádný byl odložen pro neschválení kandidátky. Vzhledem k politické situaci odešlo mnoho členů do zahraničí. Ke všemu byl bratr Pokorný přepaden v kanceláři. A perlička, trochu smutná na konec. Od roku 1949 nebyl zvýšen plat duchovních.

Houpačka pokračovala. V roce 1970 byl otevřen letní tábor v Chotěboři, uskutečnily se 2 ekumenické bohoslužby, ale další nebyly povoleny. Na bohoslužbách se scházelo 50–60 lidí.

Dokonce v roce 1972 nebyla vláda spokojena s činností naší církve a musela být podána zpráva o nápravě nedostatků na NV.

Bratr T. Pokorný těžce onemocněl a během jeho nemoci se v Braníku vystřídal 17 kazatelů. Jako svého nástupce navrhl Ludka Rejchrt.

29. 12. 1972 zemřel náš první branický farář bratr Timoteus Pokorný. Děkuji mu za mnohé a nikdy nezapomenu na jeho laskavou tvář s nepřekonatelným úsměvem a schopností naslouchat i nám, tehdy malým, nezkušeným, ale později i velkým, vdaným a dětným. Pouze jednu poznámku mám, mohu-li si to dovolit. Občas nebyl v pracovně k nalezení – a to pro hustý dým z fajfky, tak charakteristické pro něho.

Církevních akcí přes překážky bylo mnoho, ale to by bylo na dlouhé, další povídání.

Milada Borovská

Timoteus Pokorný

Prvním stálým farářem našeho Branického sboru byl Timoteus Pokorný. Nastoupil zde počátkem roku 1952 a pracoval zde až do své smrti v prosince 1972. Svou práci pro sbor zaměřil hlavně dvěma směry – péčí o mládež a děti a na pastoraaci. Uvědomoval si, že děti a mládež jsou budoucností sboru. Děti měl velmi rád, učil je náboženství a pořádal pro ně biblické hodiny. S mládeží si dobře rozuměl, účastnil se všech jejich schůzek, pořádal pro ně exhorty, dovedl se vcítit do jejich problémů, radil jim a pomáhal. Pastoraace byla v době jeho působení opravdu na místě. Byla to špatná doba, církve i věřící byli pod přísnou kontrolou a často i pronásledováni. Tatínek proto chodil nejen ke starým a nemocným, ale i do ostatních evangelických rodin, které povzbuzoval a dodával jim sílu.

Mimo tyto úkoly pracoval tatínek také na Synodní radě, uvádím jako příklad výchovný odbor nebo odbor hymnologický pro přípravu nového zpěvníku, Jeronýmovu jednotu, ale pomáhal i při jiných úkolech. Pokud nebyl na Synodní radě, pak sedával dopoledne v kostelní kanceláři a kdokoliv přišel, mohl si s ním pohovořit.

A jaký byl jako člověk? Byl to optimista, dokázal se radovat i z úplných maličkostí, byl pracovitý, skromný a vždycky dával přednost těm druhým před sebou. Měl dar naslouchat lidem, a pokud to šlo, poradit a pomoci. Branický sbor a jeho budoucnost byly pro něj vším, proto také, když ho zdraví začalo opouštět, doporučil staršovstvu jako svého nástupce Ludka Rejchrtu, kterého si velmi vážil. A že to bylo velice dobré doporučení, všichni víme.

Tatínek věřil, že jednou se politická situace změní a kostel bude úplně naplněn věřícími. Jsem ráda, že se tatínkova vize naplnila.

Eva Pokorná – Borecká

Vzpomínky bývalého kurátora

Po několikaleté práci ve vedení sborové mládeže v Soběslavi a mládeže jihočeského seniorátu jsem začal pracovat ve staršovstvu v Táboře v roce 1976. Při přestěhování do Prahy v roce 1983 jsem byl v souladu s církevním zřízením kooptován do branického staršovstva jako náhradník. Již od první návštěvy bohoslužeb nám bylo jasné, že Braník se stane naším druhým domovem. Plně zaplněný kostel včetně mládeže a dětí, výborné kázání bratra faráře Ludka Rejchrtu a první krátký vzájemný rozhovor s ním po skončení bohoslužeb dotvrdil náš první dojem a očekávání. Na nedělní bohoslužby a kázání bratra Ludka jsme se těšili a vždy

jsme odcházeli domů potěšení a povzbuzení. Sborová atmosféra byla pro nás vždy určitým posílením, zvláště v nepříliš povzbudivé době. My dospělí i naše děti díky poutavým biblickým vyprávěním při rodinných nedělích. Na své si přišly svojí účastí v pravidelných vánočních hrách. Když se i nám naskytl možnost vyjíždět z Prahy na chalupu, o to s větší radostí jsme se těšili na radostná obecenství a posilující kázání a výklady Božího slova ústy bratra faráře. Navíc svojí laskavostí nás dokázal, byť jen v několika větech, potěšit, když duše byla smutná.

Léta plynula, došlo i ke změně politického systému. Tehdejší kurátorka sestry Věra Jelínková se z rodinných důvodů rozhodla službu ve sboru ukončit a oslovila mne, zda bych jí nemohl vystřídat. Její oslovení bylo pro mne velkým překvapením. Díky rodinnému zázemí od mého dětství až po dospělost jsem si plně uvědomoval, co za kurátorstvím stojí, především velká obětavost pro sbor. Rodina mně novou sborovou činnost rozmlouvala a negativní postoj sehrávala moje maminka, která čerpala ze svých zkušeností jako ženy faráře. Mně samotnému bylo jasné, že kurátor musí nejen pečovat o sbor, ale musí stát za osobou faráře. V tom jsem měl naprosto jasno. Proto jsem se, navzdory všem přemlouváním, rozhodl pro branický sbor obětovat a za skvělým duchovním pevně stát a v jeho náročné práci ho podporovat. Vůbec jsem v té chvíli netušil, jakou dlouhou kurátorskou cestu mám před sebou.

Byl jsem si plně vědom, co mohu nebo jsem schopen pro sbor udělat, ale též která obdarování nemám a budou mne tak v práci určitým směrem omezovat. Je pravda, že pro část členů sboru jsem byl do té doby neznámou osobou, členem sboru jsem byl pouhých osm let. Od začátku jsem se snažil připravovat program a návazně průběh jednání schůzí staršovstva a řešit aktuální otázky či dokonce problémy, se kterými jsme se ve sboru setkávali. Záležitostí k projednání bylo vždy dost, ne všechny se daly vyřešit ihned. Proto se stávalo, že jsme se k některým problémům vraceli i vícekrát.

Konec totality, rozpad systému církevního dozoru a uvolnění státních hranic s sebou přineslo nejen pozitiva, ale i nové negativní skutečnosti. Prakticky krátce po opravě kostela, provedení nové měděné střechy a vybudování apsidy začíná docházet k častým pokusům o nedovolené vniknutí do vnitřku kostela, někdy i násilným a úspěšným vniknutím s krádežemi. Stejně je tomu s měděnou střechou. Je z ní opakovaně střešní krytina ničena a ukradené části se stávají zdrojem příjmů vandalů. Nutností je zabudování okenic do apsidy a mříží do střešních oken, provedení bezpečnostního zpevnění dveří do kanceláře a nakonec instalací poplašného zařízení proti vloupání, krádežím včetně mědi na střeše a proti požáru. Vandalismus nezná meze, dokáže si poradit s odjištěním poplachu, a tak pokračovat v ničení majetku. Sboru vznikají významné finanční náklady na uvedení do původního stavu, vypisuje se mimořádná sbírka. Při návštěvě faráře z amerického sboru v Brookwillu, kde působil br. Petr Bísek, jsme

obdrželi finanční dar na pokrytí těchto nákladů. Zcela výjimečně se podařilo získat peníze z magistrátu, a to jen díky církevnímu prostředí spřízněné osobě, která měla na starosti rozdělování finančních prostředků z rozpočtu magistrátu na opravy církevních staveb. Nakonec opakované krádeže měděných plechů vedou k rozhodnutí o výměně mědi za obyčejný plech.

Pro sborovou práci je plně využívaná dokončená přístavba – apside. Zejména pro nedělní školu, biblické hodiny, schůze staršovstva apod. Kromě operativních záležitostí se opakovaně diskutuje o četnosti vysluhování svaté večeře Páně a možnosti přístupu k ní. Večeře Páně se začíná slavit každou 3. neděli v měsíci, s účastí až 100 přístupujících. Přistoupit k ní může každý pokřtěný a je dána možnost přistoupit a přijmout jen požehnání. Stejně opakované diskuse byly o charismatickém hnutí v mládeži, schůzkách skupinek mládeže v domácnostech a uznávání křtu u nemluvňat, případně o jeho potvrzení opakováním křtu v dospělosti. Charismatická mládež navrhovala, aby nekřtil jen farář, a měl být preferován křest ponořením. Staršovstvo s odvoláním na platné církevní zřízení veškeré návrhy zamítlo.

Díky mladým bratřím a sestrám úspěšně proběhla misijní činnost prostřednictvím projektu Hovory o křesťanství a jeho pokračování Kurzy Alfa. V cyklech diskusních tematických večerů se mohli, kromě nás, zabývat základními otázkami křesťanství naši nevěřící známí, dosud stále jen hledající poznání Boží lásky. Oba cykly přispěly určitou nabídkou smysluplného křesťanského života, ukázaly, jak by každodenní problémy a těžkosti měli řešit ti, kteří věří v Ježíše Krista jako svého Pána.

Postupně se uvolňují ekumenické vztahy. Byla uzavřena dohoda mezi ČCE a Římskokatolickou církví o vzájemném uznání křtu, obnovují se společné ekumenické bohoslužby střídavě v našem kostele a v katolickém kostele sv. Prokopa se společnou svatou Večeří Páně. Alespoň krátký čas existuje spolupráce naší a katolické mládeže od sv. Prokopa, kde byly dva roky po sobě uvedeny reprízy vánočních her. Naším hostem a přednášejícím byl biskup katolické církve Václav Malý.

Centrem každého sborového života jsou nedělní bohoslužby. Na tom, že jsme z kostela odcházeli obohaceni o něco nového, měl zásluhu bratr farář Luděk Rejchrt. Jeho kázání byla natolik posilující, že byla touha se k nim v klidu vracet, a tak nejdříve jsou rozmnožována, později je jak písemný, tak zvukový záznam ukládán na webové stránky sboru. Účast na bohoslužbách je vysoká, místa pro sezení nestačí, proto se kupují k rozšíření kapacity skládací židle. Pro méně slyšící účastníky a možnost přenést průběh bohoslužeb do přilehlých sborových místností je provedeno ozvučení kostela. Vidět plně zaplněný kostel a radostné obecenství nejen mimo Braník, ale po celé republice umožnil přímý přenos z bohoslužeb na Boží hod vánoční, kdy poprvé

vystoupil komorní pěvecký sbor. Díky obětavosti sbormistryň je vždy velmi příjemným zážitkem, když svým vystoupením obohatí průběh bohoslužeb. Komorní pěvecký sbor přinášel potěšení i při návštěvách ve Stebně v rámci křesťanských svátků. S bohoslužbami jdou ruku v ruce střední biblické hodiny, které dávají prostor nejen pro vzdělávání, ale i pro rozhovor a diskusi nad probíraným tématem.

Moje služba kurátora byla snazší, když se projevovala iniciativa některých členů sboru, převážně z řad mládeže. Z jejího podnětu začíná vycházet sborový časopis Brána, redakční rada pilně a pečlivě pracuje a stará se o její vydávání s pravidelnou měsíční periodicitou. I když se po několika letech vedení redakční rady mění, periodikum Brána se stalo pevnou součástí sborové práce. Z iniciativy mládeže se před bohoslužbami začaly konat v apsidě modlitební setkání ke chválám a modlitbám za sbor a za osobní či společenské problémy. Stejný byl i podnět ke společnému čtení knih. I když se mládež dělila na dvě skupiny, některé její akce byly společné. Dalším podnětem bylo založení sborové knihovny s možností vypůjčování knih.

Nezastupitelnou roli hraje mládež ve vedení letních táborů pro menší a starší děti. Tábory se stávají místem nejen pro společné hry a zábavu, ale též pro misi a oslovení dětí skutky lásky a jistotou o Pastýřově ochraně. Určitě mnoho dětí vzpomíná na Křížlice, hrad Pecka, Zhořec, Veselí a na další místa stejně jako na vodácké tábory na Vltavě, Váhu, Dunajci, Hronu a dalších řekách. Zážitky určitě přinesly sobotní výpravy dorostu nebo výpravy mládeže. Nápomocni jsou též mladší členové sboru, kteří se již za mládežníky nepovažují, ale mají dobrý vztah k dětem a dokáží své zkušenosti předat svým nástupcům. Do tábornické aktivity se úspěšně zapojila YMCA Braník.

Záslužná práce sester je při vedení nedělní školy, která se koná pravidelně souběžně s bohoslužbami, s výjimkou rodinné neděle. Děti se scházejí ve dvou odděleních. Vřelý a obětavý vztah vyučujících k dětem přináší své ovoce. Děti se naučí znát příběhy z Bible a své vědomosti dokázaly uplatnit při Biblické stezce, kde navíc dobře reprezentují náš sbor.

K vánočním svátkům již se samozřejmostí patří vánoční hry, při kterých zejména děti, ale i mládež nebo mladě se cítící členové sboru zvěstují prostřednictvím rozmanitých příběhů evangelium. Na radostnou zvěst o narození Ježíše v podání herců a za doprovodu komorního orchestru se dlouhou dobu před Vánocemi těší jak členové našeho sboru, tak širší veřejnost. Nejlepší odměnou za náročnou práci autora, režiséra, dirigenta a dalších obětavých spolupracovníků včetně hereckých výkonů je po obě představení naplněný kostel a dlouhotrvající potlesk.

Součástí sborové aktivity se staly dobře zorganizované sborové dovolené, při kterých se účastníci mohli vzájemně blíže seznámit, pobavit a duchovně oboha-

tit. Stejně vřelá byla májová setkání u Slabých v Černíkách, o čemž svědčil narůstající počet zájemců o toto setkání.

Dosti pozoruhodným počinem bylo převzetí společenské záruky za vězně Mirka Kurovského, čímž došlo k jeho předčasnému propuštění z výkonu trestu. Je pravda, že mu velkou péči věnoval nejen br. farář, který bratra Mirka pokřtil, ale i někteří další členové sboru. Mirek za svou minulost udělal tlustou čáru. Sbor vydal jeho knížku „Byl jsem ve službách zla“. Jak čas ukázal, Mirek Kurovský začal nový život, ovšem za podpory ze strany člena sboru.

Členové sboru nikdy nebyli laxní k událostem mimo něj. Vždy jsme dokázali projevit solidaritu ve správný čas a na správném místě. Počínaje projevy rasové nesnášenlivosti, kdy jsme vykonali sbírku na pomoc žákům základní školy Přemysla Pittra v Ostravě, kterou navštěvovaly převážně romské děti. Rovněž jsme se aktivně zapojovali do vyhlašovaných sbírek na humanitární pomoc při živelných katastrofách nebo pro lidi trpící a ohrožené válkami nebo jinými násilnostmi. Na výzvu Klubu křesťanských žen se sbor účastnil obnovy kaple v Thomayerově nemocnici a následně prakticky po 2 roky zde pořádal páteční bohoslužby. Po mnoho let náš sbor spolupracuje s Diakonií ČCE, konkrétně se Střediskem zrakově postižených a po organizačních změnách v Diakonii se Střediskem celostátních programů a služeb.

Potěšující byly i mnoho let pořádané výměnné návštěvy se sborem v Dittersdorfu. Střídavě odjížděli členové sboru do Německa a následný rok přijeli němečtí bratři a sestry k nám. V mnoha případech bylo navázáno velké přátelství mezi branickými a dittersdorfskými rodinami.

Evangelické kostely jsou na výzdobu velmi strohé. Proto by nebylo správné opomenout vylepšení interiéru našeho kostela počínaje koupí textilních obrazů architekta Němečka „Strom života“, který byl umístěn do apsidy a konče dvěma obrazy Gloria a Halelujah zdobícími průčelí kostela od akademické malířky Jiřiny Adamcové. V podobném duchu jsme se mohli účastnit vernisáží obrazů sester Máši Šormové a Jiřiny Adamcové.

Náš kostel se stal domovem pro jiné křesťany. Umožnilo se zde konat po krátké období bohoslužby CČSH, později několik let vietnamským křesťanům. V současnosti se zde scházejí každou neděli Pražské společenství Kristovo a Křesťané víry evangelické.

Ano, základy rozmanité sborové práce byly dány v devadesátých letech, v první polovině mého kurátorství. S radostí byly přijaty další aktivity, jako jsou BraníXobě, Braník Open, každonedlní posezení v kavárně. Velké možnosti pro členy sboru a pro misii přinesl Even, kde se otevřel prostor pro uspořádání koncertů a jiných společenských akcí.

Po celou dobu služby kurátora jsem měl kolem sebe podporu spolustarších. Přesto nejvíce jsem spolupracoval s bratrem farářem. Navázali jsme spolu vzá-

jemně velmi dobré vztahy. Vzniklo mezi námi silné bratrské pouto. Jsem rád, že jsem mohl stát vedle člověka, kterého si vážím jako osobnosti, ale především jako věrného a pokorného Božího služebníka.

Výborně připravená kázání a výklady při biblických hodinách byly vždy posílením pro všechny členy sboru do všedních dnů. Měl zásluhu na tom, že jsme z kostela odcházeli obohaceni o něco nového. Stejně nás neustále přesvědčoval o vřelém vztahu k dětem jak průběžně při rodinných nedělích, biblické výchově dětí a biblických hodinách pro matky s dětmi, tak i při vánoční hře. I když jen po krátký čas mohl svým vypravěčským uměním upoutat pozornost dětí v rámci vysílání studia Kamarád v ČT vyprávěními z Bible, kde s ním účinkovaly naše děti. A byly to opět převážně děti, pro které skládal písně a které se staly náplní knih *Buď tobě sláva*, *Zpívejte s námi*, *Slunce svítí všem* a *Křesťanské legendy staré Evropy*. Díky jeho hudebnímu a skladatelskému umění máme i my dospělí ve zpěvnicích naší církve celou řadu písní, které jsou velmi oblíbené.

Když se mezi pražskými evangelíky řekne Braník, tak si všichni vybaví spoušť s vánočními hrami, které se staly nejen nedílnou součástí sborové aktivity, ale zájem o jejich produkci přesáhl rámec Braníka. Jednou byla dokonce natáčena ČT. Bohužel si nikdo z nás neuvědomoval, co vše obnáší provedení každé hry. Od námětu, přes sepsání, výběr rolí pro jednotlivé účastníky, režii se zvládnutím textu a správné výslovnosti, nácvik písní a konče kulisami. Teprve s nástupnictvím v tradici her se ukázalo, že jedna osoba na přípravu a realizaci nestačí. Proto se jednotlivé práce rozdělily na několik osob, ale díky Bohu tradice vánočních her pokračuje. Možná mnohým z nás se nevytratila z mysli Velikonoční kantáta o Marii Magdaléně.

Připomeňme si obsáhlou literární tvorbu br. Rejchrtů počínaje čítankou z dějin reformace „Slovem obnovená“, přes další knihy jako jsou „Taková dlouhá cesta“, „Na úpatí hory“, „Radost pro tvůj den“, „Apokalypsa aneb Zpěv o naději“, „Věřím“, „Srozumívání“ a konče informacemi o nových spiritualitách a hnutích v knize „Pavučiny“. Když přidáme řezbářství a grafiku jako další umělecké nadání nestačíme se divit, čím nás ještě náš milý bratr povzbuzuje a potěšuje. Všechna umělecká tvorba vyžaduje mnoho usilovné práce a času. Nelze se divit, že už nezbyl čas na přátelské a misijní návštěvy rodin. Zato byly obvyklé stálé fronty po skončení bohoslužeb ne jenom na krátký stisk ruky, ale na vlídná a láskyplná slova, kterými pohladil každou smutnou duši, dokázal upřímně poradit a posílnit. Velmi dobře vím, kolik z nás právě na tento jeho dar s vděčností vzpomíná.

Pro nikoho ze sboru nebyly tajemstvím jeho pravidelné návštěvy dětské onkologie v motolské nemocnici, na počátku i s finanční podporou sboru, Diagnostického ústavu pro děti v Krči a Diagnostického ústavu pro mládež v Hodkovičkách, jehož klientky přišly občas i na bohoslužby. Když připočteme mnohaletou

administraci Hvozdnice, není se čemu divit, že přicházely úvahy o možnosti výpomocného kazatele. Veškerou náročnou službu nakonec zvládl sám a díky Bohu zdrav. Využijme dnešní slavnostní chvíli k opětovnému vyjádření upřímných děků a přání Božího požehnání do dalších let jeho života.

Co říci na závěr? Určitě důvodů k radosti je nespočetně více než stesk nad problémy a těžkostmi, které ke každé práci, bohužel, patří. Po celou dobu jsem měl velkou radost z vaší obětavosti. Dokazovali jste, že máte srdce štedrá a na správném místě. Vážil jsem si „desátků“ naší mládeže a byl jsem upřímně vděčný i několika bratřím a sestřám, kteří se svými pravidelnými dary stali, jak se dnes říká, opravdovými sponzory. Když jsem byl po skončení bohoslužeb účasten počítání vašich darů ve sbírkách, nebylo žádnou mimořádností, že mezi bankovkami se objevily takové, které mají číselnou hodnotu 500 či 1000, občas i vyšší. A nejen v případech, kdy byl předem vyhlášen jejich účel a význam sbírky co do pomoci či solidárnosti s postiženými, trpícími nouzí.

Oceňoval jsem vaše vzájemné porozumění, umění povzbudit zarmoucená a mnohdy raněná srdce jako stejně se v opačném případě podělit o radost. Dobře jsem věděl, že jsou to právě vaše přímlybné modlitby, nejenom ty společné při bohoslužbách, ve kterých prosíte našeho Otce a Pána o pomoc, sílu a požehnání pro ty, kteří je potřebují. S příjemnými pocity se ohlízím za prací svých kolegů ve staršovstvu. Děkuji všem členům za jejich práci, za každý, byť i drobný úkol. V neposlední řadě děkuji vám všem, kteří jste mi byli nápomocni, třeba jen úsměvem či vřelým stiskem ruky.

Jsem osobně přesvědčen, že můžeme být vděční za to, že práce na vinici Páně v našem sboru byla užitečná a pokud nepřinesla již přímo své ovoce, tak alespoň bylo zaseto semeno, že jsme se všichni zde cítili jako mezi opravdovými bratry a sestrami, že zde, na rozdíl od rozbouraného a neklidného okolního světa, jsme mohli v pokoji a lásce nalézt místo pro vzdání děků, nalézt chvíle pro své vlastní posílení a obohacení.

Na sklonku mého kurátorství se přiblížil konec služby bratra faráře. Musím přiznat, že jsem měl velké starosti, kdo bude jeho rovnocenným nástupcem. Nebyl jsem rozhodně sám, kdo si byl vědom velkého rozsahu práce a obdarování, které odcházející bratr farář měl. Laicky řečeno, lačka pro budoucího branického pastýře byla nastavena příliš vysoko. Opět se prokázalo, že náš sbor má Pán Bůh rád. Dal nám bratra Jaroslava Pechara, kterého si sbor rychle oblíbil a který je důstojným nástupcem. Kostel je nadále plný, kázání jsou teologicky výborná, tak naše radost může pokračovat.

At Pán dál žehná naší sborové práci a sborovému životu.

Pavel Novotný

Sedmdesátiletý a plný mladistvé energie

Milí bratři, milé sestry. Přátelé.

Nevěděl jsem, netušil jsem, jak proběhne oslava 70. let branického kostela, co můžu od ní očekávat. A hned se zde přiznávám, že mne tak potěšila a povzbudila, že bych si ji rád zopakoval. Žel, to není možné.

Mé první vzpomínky jsou vividly spojené nejen s koncem Druhé světové války, ale se stavbou našeho kostelíka. Dítě tradiční evangelické rodiny (dědeček Vlastimil Svatopluk Juren byl farářem v Hustopeči a potom v Lounech), byl jsem s jasnou samozřejmostí tenkrát u „toho“ – doma čtení z bible, náboženství, nedělní škola, konfirmace, člen branického sboru až do roku 1965, kdy jsem jako 24letý před ulhaným a dotěrným bolševikem dobrovolně utekl na Západ.

Nevím, jak proběhnul proces výběru prezentantů naší oslavy, kdo jste byli za to zodpovědní, dávám vám za to jedničku. A jim jedničku plus za jejich slova. Můžu?

Naplno jsem celou oslavu prožil, procítil a vstřebal, všechny tři pečlivě připravené prezentace sledoval s otevřenou pusou. Každá byla jiná, z trošku jiného úhlu, všechny super. Pro mne určitě.

Sestra Milada Borovská a její výlet do minulosti. Jejda, to byla paráda! I mně a mému bratru Tomášovi neznámou fotku naší tety Marty Jurenové s Tomášem, tenkrát malým klučinou, do svého svědectví zabudovala. Kde ji našla?

Bratr Pavel Novotný. Dlouhodobý kurátor našeho sboru! Věcný, ale vůbec ne suchý výčet těch osmnácti náročných let! Honem si pokládám na hlavu klobouk, abych ho mohl smeknout.

Sestra Eva Pokorná, dcera našeho prvního faráře Timotea Pokorného. Nikdo nemohl, nedokázal by popsat našeho drahého Timíka lépe než ona. Nic nepřeháněla, nezveličovala. Její otec byl opravdu vzácný člověk, vždy usměvavý, pozitivní, v obzvláště pro něho tak nenávislné době. Na piano mne učil hrát, fotbálek si s námi zahrál, Honnegerovu Liturgickou symfonii mně nenásilně představil. Nechápu, jak mohla Evička zůstat při svém čtení tak klidná, já jsem měl knedlík v hrdle.

A že náš pěvecký sbor se dokáže tak rychle, s minimální přípravou vypracovat do tak pěkného, profesionálního přednesu!?! Bravo, Rut a všichni v Tvé družině! Nechválím naplano, vím trošku, o čem mluvím – náš syn Jonathan mezi věkem 10–13 let jako člen American Boychoir procestoval celou Ameriku a kus světa a já to sledoval se zatajeným dechem (a s hrdostí, přiznávám se), co se z těch hrdel a hrdýlek dá vydolovat. Když se chce.

Byl jsem tak citově rozrušený, že si nepamatuji, co jsem si naložil na talíř ze stolů plných bohatého občerstvení. I to bylo parádní.

Jen mne trošku mrzí, že nepřišla Anuška Barešová, dcera Pavla Bareše, architekta našeho tak unikátního kostelíka. Prý byla mimo Prahu. Byli jsme totiž

sousedé na Dobešce v ulici Nad lomem, diagonálně přes ulici od vilky Vávrů. Bařešovic tři děti, u nás čtyři, jsme vyrůstali vedle sebe, venku i uvnitř, naše vilky sdílející hlavní zeď, i když jsme se později rozešli jinými směry.

Během oslavy bylo několikrát vysloveno jméno naší rodiny, Bískovi. Přiznáváme se, že mě to potěšilo, snad je to normální, že? Ano, byli jsme viditelná rodina, něco jako prominenti, a to asi především v tom, že jsme to nikdy nevzdali, nepřizpůsobili se zlému společenskému systému. A že nás bylo s tetou Martou, univerzitní profesorkou komunisty postupně degradovanou do učitelské pozice na střední škole, celkem sedm, „patřila“ nám první lavice vlevo vpředu. Jen občasný neznalý host se odvážil do ní zasednout. (hahaha)

Jistě to nebyla pro naše rodiče jednoduchá doba, ale jak náročná, to nedokážu odhadnout. Nikdy k nějaké hysterii kvůli tlakům zvenčí u nás doma nedocházelo. Jistě to bylo založeno na víře, která se v naší rodině vine od konce 17. století. Škoda, že se ani naše nekompromisní máma Lydie nedožila Sametové revoluce, zemřela v únoru 1989, ani táta František, který ji o několik let předešel.

Ale nebyli to jen Bískovi, bylo to víc rodin, které bratr farář Pokorný nazýval „moji věrní“. Nebylo jich mnoho, ale byly. Někteří jejich potomci a pamětníci jsou dosud mezi námi. O řadě z nich byla již také zmínka v minulých číslech Brány a snad se ještě někdo další ozve s jeho nebo její vzpomínkou.

Petr Bísek, Ládví, 20. května 2018

Poděkování za oslavu 70. výročí otevření branického dřevěného kostelíka

Slavnostní den začal bohoslužbou.

Děkuji panu faráři Rejchrtovi za téma kázání LÁSKA, která se nás všech hluboce dotýká, jde s námi celým životem.

Každý, kdo k nám od stolu Páně promluvil, něčím zásadním nás oslovil, dověděli jsme se mnoho zajímavého.

O přestávkách poutavého programu se potkávali a navzájem poznávali ti, kteří před mnoha léty také do branického kostelíka chodívali. Vzpomínalo se, kdo a kdy byl konfirmován, s kým „chodil do mládeže“ atp. Po desetiletích se setkali „staří známí“ v přátelské atmosféře sdílnosti a vzájemného naslouchání.

Chci poděkovat za vstřícné a srdečné přijetí všech návštěvníků.

Vážím si obětavosti sester, které připravily bohaté občerstvení. Víím, že bylo s láskou přichystané, ale co to stálo práce a času, to si ani představit neumíme. Dík.

Vraceli jsme se do svých domovů obohaceni a posílení na duchu i na těle. Byl to výjimečný, krásný den.

Dík patří vám všem, kdo jste se podíleli na přípravách a vytvořili harmonické prostředí slavnosti.

Ludmila Sýkorová Drahozalová

Dopis od ing. Pospíšila

*Sbor Českobratrské církve evangelické
k rukám paní Drápalové a Borovské*

Vážené paní,

na vycházce jsme se setkali s paní rozenou Drahozalovou, původně z Braníka, a ta nás informovala o 70. výročí otevření kostela v lomech v Braníku. Věděla o působení mého tatínka ve staršovstvu a při stavbě a ptala se jestli nemám nějaké doklady a na co se pamatuji. Doklady se žádné nezachovaly a moc si toho ani nepamatuji, přesto jsem Vám po váhání napsal.

Za mého mládí, pokud se pamatuji, patřil Braník ke kostelu na Pankráci a tam jsem měl i konfirmaci. Na bohoslužby jsme tehdy v Braníku chodili do starého pivovaru a mám z té doby, patrně z roku 1932, fotografii mládeže na dvoře při oslavě dne matek.

Později jsme měli bohoslužby v modlitebně Církve československé v ulici Nad přívozem. Kroužek mládeže se ve válce scházel v přízemní místnosti pod biografem v Kotvě a vedl ho pan farář Segert. Chodilo nás tam okolo deseti, dva mládenci snad z Hodkoviček, se velmi zajímali o filozofii, já jsem byl spíše technického a sportovního zaměření. Měli jsme tam i různé přednášky hostů, jednou i mého tatínka. Po kroužku jsme se Segertem chodili někdy na vycházku směrem ke Krči a povídali jsme si.

Po válce se scházelo staršovstvo u nás v kanceláři. Někdy v té době se konala soutěž na evangelický kostel na skalce u Vrbovy ulice proti ulici Za mlýnem, které se zúčastnil i tatínek a já jsem mu dost neuměle nakreslil perspektivu vnitřního prostoru. Vybrán tehdy snad byl návrh Ing. Arch. Bareše a po válce se realizovala jeho skromnější pozdější varianta. Tatínek tam vykonával stavební dozor a já jsem mu, když tam byla ještě stará silnice a kostel se stavěl nad ní, zaměřoval přístup.

Chodili jsme pak s rodiči v neděli do kostela, na zahájení se však moc nepamatuji. Při kázání synodního seniora Dr. Křenka jsem tam snad něco natáčel na

šestnáctku kamerou z Konstruktivy, kde byl tehdy tatínek zaměstnán. On pravděpodobně film církvi předal, u nás nezůstal. Se Segertem jsem se po válce setkal i na studentské brigádě v Praze, nevím již, kde to bylo. V Braníku pak byl pan farář Pokorný, který bydlel nedaleko nás na Křížku, a ten pak i tatínka v roce 1958 pohřbíval.

Přikládám dvě kopie fotografie.

Ing. Emil Pospíšil, Novodvorská 1123/165 P4

70 let Braníku - Poděkování

Nádherné oslavení výročí našeho sboru, doprovázené hrami, zamyšleními a písněmi, se neslo v atmosféře pokoje, radosti a naděje v budoucnost. Neděle 13. května ale oslavila i něco jiného, něco každodenního a přitom požehnaného. Chtěla bych poděkovat za to, jakým úžasným způsobem všichni dali ruku k dílu a společnými silami jsme mohli směle a s radostí oslavit Branické narozeniny. Každá rodina přispěla svým dílem práce k hostině, která svou rozmanitostí lahodila oku i jazyku. Neděle byla navíc dnem Svátku matek a my všichni tušíme, jak maminky svůj svátek oslavily - samozřejmě nejinak než prací a péčí o nás všechny.

Maminky, babičky, prababičky, za celý sbor Vám chci poděkovat za to, že bylo všechno obcerstvení obstaráno s láskou k nám, bratřím a sestrám v Kristu. Sváteční den pro Braník a svátek každé rodiny se propojil ve společenství, které se radovalo z každé společné chvílky.

Děkujeme!

Katka W.

Zápis ze schůze staršovstva

Na závěr vzpomínek přinášíme ukázkou, jak vypadaly zápisy v dobách počátků našeho sboru. Jmenovitá stránka je z 11. 4. 1948:

Zápis o XVII. výborové schůzi staršous-
tva ev. evang. farního sboru v Praze XV - Braník,
která se konala dne 11. 4. 1948 (neděle) u br. Ing.
Popruška, v Praze XV - Braník, ul. Nád. Hlaste-
lem 531/4.

Přítomní bratři: Ing. Popruška, Litta,
Melická, Verner, Vlček, Loph, Ing. Boreš,
Ing. Běsek, Hlava, MVD: Kouřil, Benjámek, Balcar
a Vaníček.

Schůze zahájil v hod. 9:30 br. kurá-
tor Loph, přivítáním přítomných. Následuje upří-
mná modlitba br. Litta. Je probírán zápis ze
dne 14. 3. 1948 br. kurd. Lophem.

Ještě debata o místnosti naproti měst.

Ještě, kde máme biblické hodiny. Uveřejněno v listě
výpravě z této místnosti paní Dašková. ^{Dimmerová.}

Valné shromáždění, bude až v no-
vém kostele.

Druhých 50.000-
bylo zaplacen.

Firma Hlastek, nár. pod. již obdržela
druhých Kčs. 50.000-

Pamětní kniha.

Pamětní knihu máme, a provázíme
ji při otevření knihovny a přijdou tam i fotografie,
které se týkají stavby našeho kostela.

Varhany.

Varhany - bylo dopraveno p. Tichá-
kovi do Libně a ten neodpověděl. Br. Ing. Boreš,
to zařídí stran varhan.

Vodovod.

Br. Ing. Boreš, podává výhled o
vodovodu. Voda by byla přes jar, léto, podzim,

SETKÁNÍ ZRAKOVĚ POSTIŽENÝCH

Ve dnech 18.–20. 5. se konalo v prostorách Církve bratrské v Praze 5 setkání zrakově postižených a jejich přátel, organizované Střediskem Diakonie pro zrakově postižené (součást Střediska celostátních programů a služeb, nad kterým má náš sbor patronát). Mimo jiné jsme vyslechli velice zajímavý výklad bratra Josefa Červeňáka o vztahu Samuele a Pána Boha. Po celou dobu vládla bratrská atmosféra.

JP

Jsem vděčná, že jsem se mohla setkání zúčastnit. Je rozdíl převést nevidomého člověka přes silnici, nebo ho doprovázet na delší vycházce. Uvědomovat si, že není zbytečné vyvést ho na kopec, vylézt na vyhlídku a komentovat, co všechno kolem vidíme. Co všechno on vnímá, co všechno si pamatuje! A pozorovat souhru nevidomého s moudrým vodícím psem.

Obdivovat majitelku jednoho z nich, která mu přináší z kuchyně misku s vodou. Jde pomalu a dává pozor, aby ani kapku nevyhlila. Ví, že se musí vyhnout stolu a židli, přitom má obě ruce zaměstnané udržováním misky ve vodorovné poloze, takže se nemůže orientovat hmatem.

Ztráta zraku je velké neštěstí. Ale není to konec života. Ti lidé se dokáží o vše zajímat, být veselí, kamarádští, někdy i víc než uřňukaní lidé okolo, kterým nic nechybí a stále si na něco stěžují.

RČ

STALO SE

6. května byli v salvátorském kostele oddáni *Jana Mazurová* a *Jakub Drápal*.
Přejeme Boží vedení a radost na celý život.

V minulých dnech jsme se rozloučili s dlouholetými členy našeho sboru

Otakarem Jiráskem † 13. 5. 2018
a Věrou Jelínkovou † 15. 5. 2018

Oba byli pravidelnými účastníky bohoslužeb, biblických hodin i vinohradských koncertů.

Ve vzpomínkách zůstane Věrka s kytarou a houfem dětí kolem sebe a Otík jako vášnivý diskutér na biblických hodinách.

V této souvislosti přetiskujeme 12 let starý Věřin článek:

Proč nás někteří opouštějí?

Ráda bych vyjádřila svůj pohled na složitost rozchodu s určitým společenstvím sboru ČCE, nebo z jiného církevního uspořádání. Většinou se jedná o selhání lidského faktoru ze strany sboru i ze strany druhé. Někdo, nebo něco se nám nelíbí, neumíme se přes to přenést, neumíme odpustit, hledáme něco lepšího. Třeba společenství výraznější, důslednější, niternější a pod.

Často se mě lidé ptají, proč je tolik církví a denominací. Náš Stvořitel ve své štědrosti a moudrosti učinil vše tak pestré a rozmanité, že musíme žasnout nad přírodou, nad klenbou nebeskou, nad živočichy a nad nepochopitelnou růzností každého člověka. Vybral ho vším potřebným k životu. Dal mu bohatý výběr z velké rajske zahrady a jejích plodů. Dal mu svobodu v rozhodování a jen jeden zákaz: „z tohoto stromu nejez!“ Nedělej se svým pánem! Ten člověk neuposlechl a neposlouchá dodnes. Bůh se smíloval a dal mu vůdce víry, dal mu deset vzácných přikázání, jak má člověk poslouchat, dal mu proroky, dal mu oblak svědků. Člověk neslyší, nevidí, jde si podle svého. Vždyť my jsme ti bez Boha na světě. Pán Bůh se znovu smíloval a dal nám svého Syna, aby za nás zaplatil svou krví a smířil nás se sebou a stal se nám štědrým Otcem. Nejsme sami, dal nám bratry a sestry, dal nám církev rozptýlenou po celém světě s rozličnými důrazy, s hojným obdarováním, s určitou mírou poznání. Do některé církve jsme se narodili, do některé jsme byli přivedeni přáteli. Uvěřili jsme, byli jsme pokřtěni, přijímali jsme kázání, učení, společenství. Mohli jsme dle svých obdarování sloužit. Někdy začneme být postupně nespokojeni. Jindy nastane zlom v naší negaci a silný nesouhlas s určitou situací, přes kterou se neumíme přenést. Církev není bez poskvrny a vrásky, přesto ji Kristus miluje jako svou nevěstu. Jsme schopni této lásky? Jsme jí věrni? Snášíme různost bratří a sester – přijímáme se takoví, jací jsme? Bereme na sebe kázeň a řád, které každé společenství stanovuje na základě dlouhého úsilí přiblížit se vůli a řádu Božímu?

Kladu si další osobní otázky? Mám dosti na Kristově milosti, nebo ulpívám na liteře a Duch mi uniká? Kdy pochopím co je podstatné, co obživuje? Do života každého z nás je vloženo usilovné HLEDÁNÍ Pravdy!

Zmíním se jaká cesta hledání provázela mne. Narodila jsem se v evangelické rodině a byla jsem přísně vychovávána spolu s dvěma staršími sourozenci. Všichni tři jsme byli vedeni ke znalosti Písma. Mívali jsme domácí pobožnosti, chodili jsme pravidelně do nedělní školy na Vinohradech a účastnili se všech sborových slavností. Vrůstala jsem do společenství církve a semínka Božího Slova klíčila ve víru. Konfirmaci v roce 1943 jsem brala velmi vážně pod vedením pana faráře Jerie. Konfirmační text „Cestu pravou jsem vyvolila a cestou rozkazů tvých poběhnu“ mne provází celý život. Víme všichni, že je to cesta úzká a plná křižovatek.

V „Letním táboře Komenského“ u Bělče, kam jsme jezdili 10 let, jsem poznala mnoho křesťanských přátel a také členy Armády spásy. Měli evangelizační náboj – Jedličkovi, Burešovi, Pivoňkovi. Kamarádili jsme s jejich dětmi. V Praze živý styk intenzivně pokračoval. Začali jsme též navštěvovat mládež metodistickou. Náš kostel se mi začal zdát „studený“, společenství nevýrazné a učené. Schůzky dorostu nejednotné a debatérské. Skládaly se ze studentů a teologů. Vstřebávaly

se směry filozofické, starozákonní, liberální. Uvádím jen několik jmen: Hejdánek, Balabán, Jerie mladší, Jokl a další. Měla jsem ze všeho pěkný zmatek, dovolím si říci: křesťanský „guláš“. Aby toho nebylo málo, tak můj tatínek přestoupil ke Svědkům Jehovovým a odešel též od rodiny. Bylo to pro mne velmi zlé. Hodiny jsem s tatínkem hovořila s Bibli v ruce a snažila se mu dokázat, že se mylí, že popírá co mne sám učil. Vyprazdňuje kříž Kristův, když uznává za směřodadnou „Strážní věž“ (americký časopis). Svědci se nadřazují nad všechny církve, zkreslují konec světa s vyvolenými a pod.

V mém duchovním hledání a tříbení mně nejvíce pomohlo sdružení mládeže, za vedení tehdy ještě vikáře M. Heryána. Vedl nás k pravému písmáctví, k porozumění Slovu a následování Ježíše Krista. Chodila jsem ještě na přednášky M. Hájka, profesora Součka, prof. Hellera, Lochmana a jiných. Jsem vděčná, že jsem byla pod tak silným presem a vlivem různých směrů. Konečně jsem věděla, kam patřím. Když se osamostatnil Vršovický sbor, plně jsem se zapojila do sdružení a učení nedělní školy. Měli jsme výborné vztahy a obecnství. Chodil mezi nás Kája Trusina, bratři Kabíčkové a další. Byl to požehnaný čas, kdy si nás Pán Bůh formoval a stavěl naši víru na pravý základ. Dnes vyznávám, že v poznání té rozmanitosti mohu vkládat své nohy do Jeho šlépějí, že se držím Jeho ruky, aby mne vedla. Posílá mně do cesty živé vykladače, bratry a sestry, s nimiž se můžeme společně radovat v obecnství, rozvažovat, jaký výklad je v Duchu Kristově.

Jsem velice vděčná, že jsem právě v naší církvi. Vážím si všech pravých svědků víry, kteří jsou s námi provázání jako zlatá nit našimi dějinami. Žádné požáry zlato neroztavily.

Vyznávejme s pokorou svoji nedostatečnost, jako omilostnění hříšníci, nalézejme Království Boží, které svítá mezi námi. Přejme toto nalézání i našim bratřím a sestrám, kteří odcházejí. Budou-li hledat Království Boží jinde, věřím, že je najdou a bude jim přidána láska a věrnost ve společenství, kam se zařadí.

Proto „Nermutiž se srdce naše, aniž se strachuj!“

Ty, které jsme měli rádi a odešli, odevzdáváme do ochrany našeho Pána. On si je povede a provede na další cestě hledání. Tyto odchody se nás dotýkají, ale zároveň nás zavazují k větší citlivosti a vstřícnosti vůči druhým. Hlavně bychom měli mít otevřenou náruč pro ty, kteří k nám přicházejí.

článek Věry Jelínkové byl uveřejněn v Bráně v červnu 2006

DĚTEM MALÝM I VELKÝM

Léto se blíží a s ním i konec školního roku. Ať už budete prázdniny trávit u moře, na táboře nebo kdekoliv jinde, přejeme Vám touto cestou krásné a prosluněné léto.

Bez ohledu na to zda jste školou povinní, nebo se už staráte o děti vlastní, nezapomínejte si užít společné chvílky a radujte se i z drobností, které vám léto nabídne. Prázdniny sice netrvají vytoužené dva roky, ale o to s větší chutí si je vychutnejte. A pokud se na prázdniny nechystáte vůbec nikam, užijte si polo-prázdnou Prahu a krásné dny.

Přejeme Vám, aby radost ze společných chvil s rodinou, známými, či přáteli u táboráku proslunila letní měsíce bez ohledu na počasí.

redakce Brány (KW)

25. KVĚTNA 2018 NOC KOSTELŮ

Dvě stovky spokojených návštěvníků!

Někteří se poprvé odvážili vstoupit do evangelického kostela, někteří si přišli jen pro razítko a uháněli dál, někteří si přišli osvěžit vzpomínky na dobu, kdy před mnoha lety do tohoto kostela chodili, někteří si poslechli koncert Jaroslava Kulhana a Rudolfa Měřinského, někteří si poslechli, nebo i zazpívali, duchovní písně za doprovodu kytary, někteří se zajímali o to, kdo jsme, co děláme, čemu věříme.

Děti se zajímaly o varhany – viz obrázek na zadní straně obálky.

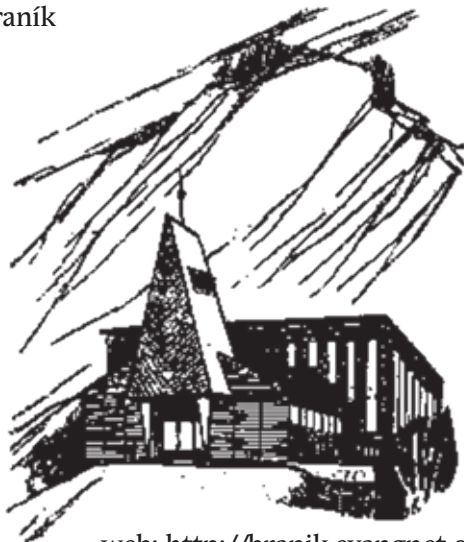
KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA
úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ
Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník
Telefon: 244 461 037
E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/0300
Variabilní symboly:
111 křesťanská služba
222 salár
333 dar
444 Jeronýmova jednota
555 nepálský student
888 přístavba
999 úpravy sálku a zahrady pro děti

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM
na 2. straně časopisu

web: <http://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXIV. ročník, číslo 6/červen 2018

Vychází každou 1. neděli v měsíci

Redakce: Růžena Černá, Jarka Pecharová

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je poslední neděle v měsíci,

příspěvky předávejte redakční radě,

nebo e-mailem (na obě adresy!): mscerny@volny.cz a pecharca@seznam.cz.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

